

Доброго ранку, Гелено!

Вдалося! Останньої миті Гелена заскочила до ванної. Вона полегшено сперлася спиною на двері й замкнула їх. Гелена здебільшого програвала ранішні забіги своїм сестрам і тим самим прирікала себе на вічне очікування в коридорі, поки Фіона та Шарлотта ретельно приймали душ, натиралися кремами, розчісувалися, сушили волосся, точили яси і марнували час. Полиця біля дзеркала вгиналася під вагою їхніх бантиків, шпильок для волосся, кумедних зубних щіток, різнобарвних дитячих кремів і особливих шампунів. Фіона надавала перевагу кінним мотивам і пробникам парфумів, а Шарлотта захоплювалася білочками, феями, ельфами і всім, що було рожевим чи блищало.

Через ранкові чепуріння сестер Гелена постійно страждала від браку часу.

Та сьогодні вона прослизнула до ванної першою. Задоволена собою, Гелена увімкнула на телефоні відео, зробила гучніше, а тоді прикріпила до дзеркала шпargarлку. 9-Б писатиме на першому уроці контрольну з біології. Тож до того часу вона мусить досконало опанувати менделівські закони спадковості.

— Батьки передають своїм нащадкам спадкову інформацію усталеними одиницями, які називаються спадковою схильністю, або генами, — торочила Гелена, порачуючись перед дзеркалом і чистячи зуби. На приспіві вона гучно вступила. Так класно, коли в роті повно піни, а замість мікрофона — зубна щітка.

— Мені потрібно в туалет, — закричала Шарлотта і загупала кулачками в двері. — І, до речі, ти жахливо фальшивиш.

Проте Гелену це не збентежило.

— Перший закон — про одноманітність, — повторювала вона матеріал. — Якщо схрестити між собою дві чисті породи одного виду, то прямі нащадки матимуть такий самий вигляд, — продовжила Гелена, та раптом затнулася.

Що це було? Якийсь рух? У неї за спиною? За душовою завісою? Можливо, це був вітер, що проник крізь вікно? Попри світло дня Гелені мимоволі згадалися фільми жахів, котрі так любила її краща подруга Боббі. У цих стрічках сцени у ваннах ніколи не закінчувалися хепі-ендами.

— Якщо схрестити між собою дві чисті породи одного виду, то прямі нащадки матимуть такий самий вигляд, — нерішуче продовжила вона, очима скануючи відображення у дзеркалі.

Ні, вона не помилялася. За кольоровими хмарками душової завіси поворухнулася тінь. Кінчик пальця непомітно потягнув шторку вбік, при цьому зблиснула мініатюрна лінза камери. Хоч би він не зрозумів. Головне не показувати, що вона помітила непроханого гостя.

Гелена заледве придушила тремтіння у голосі.

— Другий — закон розщеплення, — бурмотіла вона. — Закон розщеплення діє при схрещуванні двох індивідів...

Не договоривши до кінця, Гелена різко розвернулася і смикнула хмарки вбік. Від плитки в кімнаті відбився пронизливий крик. Гелена не повірила власним очам: у душі ховалася її молодша сестра та знімала на відео, як вона в трусах і піжамній сорочці витанцьовувала перед дзеркалом. Фіона зловтішно посміхнулася, продемонструвавши при цьому дірку, де бракувало ікла. Вона тут же повернулася у свою роль після першого переляку.

— Ти просто незрівнянно рухаєшся, — сказала вона, піднявши великі пальці догори. — З цим ми заробимо купу переглядів.

І без жодних докорів сумління вона обернула телефон до себе.

— Привітики і доброго ранку, — проспівала вона у камеру. — Це я, ваша Фіона. Як добре, що ви знову зі мною. Сьогодні я покажу вам, як проходять мої ранки. Щоразу моя сестра впихається до ванної переді мною. А ви маєте старших сестер? Тоді розумієте, про що я. Вам також доводиться стояти перед дверима ванної і думати, що ж вона там робить? Сьогодні я відкрию вам таємниці Гелени.

Вона спрямувала камеру в бік Гелени.

— Гелено, побажай доброго ранку людям, що дивляться влог.

— Негайно віддай мені телефон, — зажадала Гелена і простягнула долоню.

Хоч Фіона і займала тактично незручне положення в душовій кабінці, вона навіть не збиралася добровільно віддавати дорогоцінні відео. Випроставши руку, дівчинка тримала Гелену на відстані, непорушно знімаючи далі.

— Сестра — це справжнє випробування, — заявила Фіона. — І при цьому вона мені навіть не рідна. Це, власне, моя кузина. Її батьки померли.

— Припини патякати дурниці, — розлючено сказала Гелена і спробувала вирвати телефон із руки Фіони.

Молодша сестричка сховала телефон за спиною.

— На ютубі таке люблять, — захищалася вона. — Що більше драми, то більше переглядів.

Гелена анітрохи не прагнула стати відомою завдяки ролику, в якому головну роль грають її сідниці. А ще менше їй хотілося, аби Фіона розбазікувала на ютубі історію про її батьків. Вона й сама уникала розмов про трагічну автокатастрофу. Людей шокували самі лише згадки про те, що вона — кругла сирота. Її однокласники витріщалися, присоромлено шкребли потилицю, а їхній погляд був настільки безпомічним і напруженим, що Гелені щоразу хотілося розповісти щось кумедне, аби їх розрадити. Та гіршими були дорослі доброзичливці, котрі гладили її по голові й при тому товкмачили життєві премудрості: «Як добре, що ти була ще такою маленькою і нічого не пам'ятаєш», «Доля дає нам тільки те, що ми можемо витримати» чи «Ти повинна бути вдячною за нових батьків».

Що Гелена мала на це відповідати? Що віддала б усе, тільки б мати якісь спогади? Що її нова мама назавжди залишиться для неї тіткою чи Сонею? А вітчим байдужим?

Гупання по той бік дверей припинилися.

— Я скажу мамі, що ти мене не впускаєш, — вигукнула Шарлотта.

Гелена схопила душевий шланг. Її ліва рука намацала кран.

— Зітри відео. Негайно, — наказала вона.

Фіона виявилася завзятою умілицею вести переговори.

— Ми назвемося «Несправжні Сестри» і створимо власний канал.

У Фіонині одинадцять у неї все ще випадали молочні зуби, проте своїм дипломатичним талантом вона не поступалася навіть деяким дорослим.

— Знаєш, скільки грошей ми заробимо! Ми будемо отримувати договори на розміщення реклами і спонсорство, безплатні шмотки, косметику та іграшки для тестування. А ще нас запрошуватимуть на ток-шоу.

Рука Гелени ледь відкрутила кран. На кросівок Фіони закапала вода.

— Ти маєш розуміти всю вигоду, — голос Фіони затремтів. — Більше ніякої школи. Тобі, як інфлюенсеру¹, вона більше не знадобиться. Вистачить уже й того, що ти будеш сама собою. Я впевнена, що багато кому цікаво подивитися, який вигляд ти маєш вранці.

Гелена відкрутила кран повністю. Фіону залило льодяним потоком. Спершу джинси і футболка, а тоді й нові кросівки наскрізь просякли водою. Молодша сестричка істерично закричала.

У цей момент двері з тріском розчахнулися. Перед ними виросла тітка Соня. У руці вона все ще тримала викрутку, за допомогою якої відчинила двері.

— Мамо! — закричала Фіона, нишком видаляючи відео. — Гелена мені погрожує. Вона хоче забрати мій телефон.

---

¹ *Інфлюенсер* — людина, здатна залучати до свого акаунта в соцмережах величезну кількість людей.

Пластівцеві дні

Гелена жувала свої пластівці. Вона ложками засипала їх собі до рота, поки він не наповнювався достатньо, аби під час жування хрускіт заглушував сварки за сніданком. Пластівці були призначені для поганих днів, хрусткі тости для посередніх, а йогурт — для справді гарних. Відтоді, як тато Фіони та Шарлотти покинув сім'ю напризволяще, переважали пластівцеві дні. Гелена кожного дня, знову і знову, намагалася поводитися якомога непомітніше, аби не додавати Соні зайвих турбот. Після розлучення з Хуго її прийомна мама схудла, стала вразливою і постійно перебувала в стресовому стані. Раніше за сніданком вони з Хуго сварилися через гроші, пізніше — через борги. Та минуло вже кілька тижнів, як це припинилося.

— Забери нарешті свої речі, — звеліла вона йому, коли він приїхав по Фіону і Шарлотту. — Інакше вони опиняться на смітнику.

Коли її тітка не працювала і не говорила по телефону, то тероризувала Гелену та її сестер риторичними запитаннями: «Чому музика грає так гучно? У вас що, немає кращого заняття, ніж валятися на дивані? Як можна бути такими неохайними? Ви що, не можете знести брудну бі-

лизну донизу, вимкнути світло у ванній, викинути сміття?» Інколи Гелена заздрила Фіоні й Шарлотті, коли їх забирав Хуго і неабияк балував. Він ніколи не запитував, чи не хоче Гелена поїхати з ними.

Сьогодні навіть ті три велетенські ложки пластівців не допомагали заглушити пронизливий голос її тітки.

— І треба ж тобі постійно сваритися зі своїми молодшими сестрами? — запитала Соня, напихаючи промоклі Фіонині кросівки газетою, аби повернути їм втрачену форму. У її голосі вчувалася втома і вічне розчарування. Соня не згадала у своєму зауваженні Фіону, тож та кинула на Гелену переможний погляд. Шарлотта тим часом настільки самовіддано креслила на своєму тості з нутеллою геометричний візерунок, ніби перебувала взагалі десь на Марсі. Восьмилітка не хотіла втручатися в сварку. Гелена знала, як сильно Шарлотта прагнула отримати роль у Фіононому влозі.

Дівчина хотіла заперечити, захистити себе, проте втомлений погляд Сониних очей змусив її замовкнути. Чи шкодувала тітка, що забрала її до себе після катастрофи? Шарлотта і Фіона були бажаними дітьми, а от Гелена — нещастям, у прямому значенні цього слова. Коли вона була молодшою, то часто уявляла собі, що якись інопланетяни забули її на Землі. Щоночі вона направляла настільну лампу у вікно і світила, аби інопланетяни могли знайти її, коли летітимуть нічним небом на своїй тарілці. Якось Соня забрала лампу, прочитавши до того ж мораль про марнування електрики і здоровий сон. Соня і не здогадувалася про інопланетян, а Гелена так і не зважилася її у це втаємничити. Дорослі такі обмежені, коли йдеться про розвиток чуття до невидимого.

— У дівчини такі дивні ідеї, — жалілася Соня по телефону своїм подругам. — Надто багата фантазія.

Звучало так, ніби це було жахливим захворюванням. Хор голосів у Гелениній голові, котрий мав неодмінно прокоментувати всіх і все, досипав ще солі на рану.

«Ти дивна, — гукали вони. — Ти тут зайва. Ти їм не потрібна. Можливо, було б краще, якби ти зникла».

Гелена почувалася чужою у власній сім'ї. Її подруга Боббі припускала, що всі п'ятнадцятирічні так почувуються.

— Ти мене взагалі слухаєш? — роздратовано перепитала Соня.

У неї з очей сипалися іскри. Шарлотта і Фіона боялися дихнути. Прокляті голоси. Постійно вони базикають і Гелена пропускає все найважливіше.

— Я старатимусь, — налякано пообіцяла вона. Це завжди працювало.

— Старатимешся? — випалила Соня. — Ти мусиш виправити свою двійку.

Вона очевидно перейшла від сварки сестер до шкільних оцінок Гелени і майбутньої контрольної з біології. У її останньому табелі значилося: «Під загрозою залишитися на повторний курс».

— Як можна через цей предмет потрапити в таке становище? — запитала Соня, розлючено запихаючи тарілки в посудомийку. — З мене досить, — серйозно сказала вона. — Якщо ти провалиш біологію, то можеш забути про гандбол. Ти повинна нарешті навчитися в цьому житті зосереджуватися на важливих речах.

Гелена ненавиділа речення, які починалися з «ти повинна» і завершувалися словами «зосереджуватися на

важливих речах». Ще з часів дитсадочка її постійно хтось закликав зосередитися. Дорослі не розуміли, що вона чудово вміла зосереджуватися. Не в цьому полягала проблема. Просто в житті Гелени було надто багато речей, про які вона мусила думати одночасно. Що вона могла вдіяти зі своїм мозком, який завжди напружено працював? У Гелениній голові гуділо, наче у вулику: постійний прихід і відхід запитань та ідей, розумних думок і дурних затій, спогадів і планів, страхів і бажань. Її тітка й уявити собі не могла, наскільки важко бути змушеним прислухатися до стількох голосів. Якби ж вони хоча б згуртувалися. Для її тітки було загадкою навіть те, як можна одночасно слухати музику і зубрити англійські слова. Соня взагалі не розуміла, чому Гелена, дивлячись телевизор, неодмінно мусила спілкуватися з кимось у чаті «WhatsApp» і паралельно грати в «Candy Crush». При тому вона сама безперервно зависала у своєму смартфоні. Навіть за прийомами їжі.

— Я працюю, — казала вона. — Це зовсім інше.

Для дорослих діяли інші правила. Соня забороняла Гелені за їжею надсилати Боббі повідомлення. Зате вона сама тут же залишала тарілку, коли дзвонила котрась із її подруг, аби обговорити драму своїх взаємин.

У дорослих любов очевидно належала до категорії «робота». Та, незважаючи на всю роботу, шлюб Соні та Хуго розвалився.

— Я серйозно, Гелено, — повторила Соня. — Гандбол надто тебе відволікає. Це піде тобі тільки на краще.

Гелена розгублено кивнула.

Були дні, коли самими лише пластівцями нічого не виправиш.

Старі знайомі, нові часи

— **Т**и що, здурів? — крикнула Гелена. І лише наляканий стрибок врятував дівчину від того, аби її не переїхали на переході перед школою. Легкий вітерець ковзнув її щокою, коли повз неї на шаленій швидкості промчав Йонас. Байдуже, чи то гроза, чи дощ, чи сніг, чи вітер, її однокласник роз'їжджав містом на оранжевому «фіксі», котрий не мав ані передач, ані світла, ані болотників, ані дзвінка, ані гальм. Йонас вів війну з Геленою, правилами дорожнього руху і директором, котрий заборонив «фікси» у школі. Він не дуже дотримувався приписів. Навіть його напівдовгі каштанові кучері бунтували, відстовбурчившись безладно в різні боки. Проїхавши повз неї, Йонас озирнувся і обдарував Гелену роззброювальною посмішкою та вибачливим жестом. Його темні очі наче світилися зсередини. Ніби їх хтось підфарбував. Серце Гелени радісно забилося.

Ось уже три роки вона ходила в один клас із Йонасом Расмусом. Дівчина ніяк не могла пригадати, коли бліде, вічно залякане хлоп'я перетворилося на високого, впевненого у собі хлопця. Гелена вперше помітила зміни, коли Йонас перейшов у їхній гандбольний клуб. У дні змагань

він підпрацьовував у їдальні. Хлопець виглядав приголомшливо навіть у неправильно защепленому кухарському кітелі та дурнуватій шапці на голові. А в спортивній формі й поготів. Половина Гелениної команди була по вуха в нього втріскана. Коли Йонас тренувався з командою, у залі завжди тинялося кілька допитливих дівчат. Сьогодні вранці його вперше не оточувала жодна із шанувальниць. Гелена завагалася. Можливо, це була чудова нагода з ним заговорити? Вона хотіла хоча б раз сказати більше, ніж «Одну колу, будь ласка». Можливо, пластівцевий ранок ще завершиться чимось приємним?

Йонас зістрибнув із велосипеда і приклякнув на землю. Вправним рухом він зняв переднє колесо, поставив поруч із заднім і причепив обидва до ніжки ліхтаря. Гелена підкреслено невимушено попрямувала в його бік.

«Як ти? Добре підготувався до біології?» — хотіла запитати дівчина. Та замість цього у неї вирвалося голосне: «Гик!» Ось уже кілька тижнів на неї нападала гикавка, коли поруч з'являвся Йонас. Його погляд провокував дивний лоскіт у животі, наче вона ненароком проковтнула забагато шипучки. Кумедне шкряботіння унеможливлювало її здатність тверезо мислити й ходити. Недавно на гандболі вона вписалася у скляні двері, після того як випадково його зустріла.

— Гик! — вирвалося в неї вже вдруге.

Від подальшої ганьби її врятували навушники Йонаса. Не помітивши ані Гелени, ані її гучних гикань, довготелесий юнак побіг у напрямку школи, енергійно подолав три сходинки за раз і приєднався до Хлої та її подруги Еліф. Гелена засмучено поникла. Хлоя була не лише капітаном її гандбольної команди, але й заразом найкрутішою дівчи-

ною у школі. Вона самовпевнено відкинула довге світле волосся назад і радісно привітала Йонаса обіймами. Сьогодні на ній був яскравий червоний комбінезон та сонячні окуляри. На її плечі гойдалася новенька дизайнерська сумочка. Еліф ішла слідом за нею, наче тінь. Багато дівчат у класі та на гандболі мріяли бути такими, як Хлоя, чи хоча б отримати краплину її сьйва.

Хор у голові Гелени підступно сміявся. Дурнувата гикавка. Чому вона не могла поводитися з Йонасом так круто, як Хлоя? Не існує ідеальних людей. Але чому доля не наділила її менш помітним недоліком, аніж цей? Наприклад, плоскостопістю. Ідеальна вада, врешті-решт ноги все одно більшість часу сховані у взутті.

Поки Гелена чекала на сходах, коли припиниться гикавка, голоси у її голові зобразили кільканадцять дефектів, які було б легше витримати: відстовбурчені вуха, діастема, повністю всіяне веснянками обличчя. Із такими особливостями двері в світ топ-моделінгу все ще залишалися відкритими. Окуляри теж були популярними в її класі, відколи їх носила Хлоя. Зі звичайним склом.

— Не обов'язково бути розумним, — твердила вона. — Достатньо всього лише виглядати таким. Решту справи зроблять корисні зв'язки.

Тому в Хлої було 4567 фоловерів в інстаграмі, а в Гелени ціла купа проблем. Дівчина сподівалася, що їй вдасться подолати свою нервовість, після того як вона проведе з Йонасом більше часу в таборі їхнього гандбольного клубу на свято Трійці.

Соня не усвідомлювала, наскільки важливим був тренувальний табір. Для її тітки гандбол означав безглузде хобі, котре можна покинути будь-якої миті. Для Гелени

спорт означав усе. Вона ні в якому разі не могла пропустити останню гру сезону. А тим паче табір на Трійці! Все, що для цього потрібно, — написати біологію якомога краще.

Жукавка

— **Т**елефони, зошити, книги, чернетки, бутерброди — все ховайте, — скомандувала пані Айзерман.

Учителька біології з насолодою роздавала аркуші з контрольною. Гелена задумано жувала губу. Сьогодні вранці, у ванній, вона змогла легко завчити закони Менделя. Проте гнівний погляд Амалії Айзерман не віщував нічого доброго. Пані обер-штудієнрат¹ славилася тим, що любила випробовувати таких слабких учнів, як Гелена, особливо важкими контрольними.

Вона неначе карбувала свої вказівки класу:

— Відсуньтеся одне від одного. Досить плескати язиками. Руки геть від телефонів! — кричала вона.

Ніхто й писнути не наважувався. А от хом'якам, мишам, пацюкам, пташкам і комахам, котрі жили у класній лабораторії, здається, було взагалі байдуже. Добре знаючи, що пані Айзерман любить тварин більше, ніж дітей, вони голосно шурхотіли у своїх клітках.

— Ти знаєш, що стоїть на кону, — застерегла Гелену пані Айзерман і поклала аркуші із завданнями їй на парту.

¹ У німецькій освіті — посадове звання викладача з вищим ступенем кваліфікації.

Її посмішка оголила зуби і велику частину ясен. — Маєш годину, аби показати, чого ти варта без гуглу.

Опустивши свій палець на клавіатуру ноутбука, вона запустила зворотний відлік. На електронному табло з'явилася картинка з часом, що залишився. Усі одночасно перегорнули аркуш. Цей звук нагадав Гелені зграю птахів, яка, налякавшись пані Айзерман, здійнялася у повітря. Голоси в голові відзначили вдале порівняння.

Учителька й сама нагадувала птаху своїм примітним носом, майже відсутнім підборіддям та колючими яскраво-голубими очима. Дикі пасма її волосся закручувалися в легкі завитки, скидаючись на своєрідне гніздо, яке ніби так і чекало на пташенят. Гелена захоплено спостерігала за поставою пані Айзерман. Вона, зіщуливши очі й напустивши на обличчя строгу міну, відстежувала кожен рух у класі. Верх її корпусу був нахилений уперед, ніби вона будь-якої миті була готова кинутися на жертву. Як би вона не виступала за командну роботу, на контрольній учителька безжально карала кожного навіть за найменшу спробу списувати. Її підбори гучно цокали по лінолеуму, наче кроками відміряючи секунди, що минали. 59 хвилин 12 секунд, 11 секунд, 10 секунд... Рука Гелени легко здригнулася, коли вона витягала з пенала свою ручку.

У її вухах віддунювало попередження тітки: «Якщо провалиш біологію, то можеш забути про гандбол». Вона крадькома скосила очі ліворуч, де Йонас роздумував над завданнями. Його кучерява голова виділялася серед інших, а довгі ноги простяглися далеко по проході. Середньостатистична парта дев'ятикласника вже давно була йому замалою.

— Можливо, якщо ти почнеш читати, то це допомо-

же, — різкий голос перервав її думки. — Гризіння ручки псує не лише шлунок, а й оцінку.

Пані Айзерман перегорнула аркуш, що й досі незаймано лежав перед нею. Гелена перелякано перевірила час на дошці. 57 хвилин та 42 секунди. Блукаючи своїми думками, вона втратила дві хвилини. Зосередься. На кону стоїть усе: гандбол, табір, Йонас.

Гелена квапливо пробігла очима запитання. Перший блок стосувався селянина Ганса, котрий хотів схрестити дві породи великої рогатої худоби. Далі йшли завдання про дрозоділ, які виявилися на диво ідеальними піддослідними для генетики. Коли Гелена прочитала восьмий пункт, їй перехопило подих. «У моїй сім'ї більшість має великий ніс, вольове підборіддя і кучеряве волосся. А які спадкові особливості у твоїй сім'ї?»

Пані обер-штудієнрат була одержима тим, аби довести своїм учням, наскільки нерозривно біологія пов'язана з повсякденним життям. Її уроки були, наче велике поле для досліджень, сповнені практичних вправ і численних прикладів застосування. Вони мали зблизити учнів із природою та світом тварин. Аж до кривавих подробиць. 9-Б відповідав не лише за те, аби хом'яки, миші та пацюки у класній лабораторії були вчасно погодовані. Гелена та її однокласники мусили дбати про паличників, спостерігати за слимаками, вирощувати компостних черв'яків, класифікувати комах та садити на шкільному подвір'ї фруктові дерева для хатнього сича, котрий був під загрозою вимирання.

На жаль, дослідницький потяг їхньої вчительки на цих порівняно невинних заняттях не зупинявся.

— Поважати потрібно виключно тих тварин, яких знаєш, — повчала вона.

Здригнувшись, Гелена пригадала уроки, на яких вони мали нагоду препарувати свинячі очі, розрізати мертву жабу на частини чи виймати внутрішні органи риби. Дівчина хотіла присвятити час жабі. Проте її шлунок був іншої думки. Тільки-но Гелена торкнулася холодного драглистого тільця із гнильним запахом — її знудило. Решту уроку вона разом із Хлоєю провела в туалеті. Батьки Хлої роздобули для неї довідку, виписану заднім числом, а Гелена отримала двійку. Через дурнувату жабу вона опинилася в досить небезпечному становищі.

«У моїй сім'ї більшість має великий ніс, вольове підборіддя і кучеряве волосся, — ще раз прочитала вона. — А які спадкові особливості у твоїй сім'ї?»

Горезвісна пані обер-штудієнрат спустошила свій особистий альбом, аби надати фото для прикладу. Хоч жінки роду Айзерман і народжувалися протягом багатьох століть, вони були такими схожими між собою, що думки про реінкарнацію здавалися вже не зовсім абсурдними. Чи, може, Амалія Айзерман вміла подорожувати у часі? Нехай би хоч колись про це розповіла!

«А які спадкові особливості у твоїй сім'ї?»

Відкриті запитання пані Айзерман вважала такими ж важливими, як інформаційні запитання. Своєю невеликою особистою відповіддю ти доводив, що розумієш зв'язок між шкільним матеріалом та власним життям.

Навколо Гелени шкрябали ручки. Паціюк розлючено гриз пруті своєї клітки. Дівчина поділяла його бажання звідси зникнути. Життя її сім'ї неможливо було вмістити у кілька простих речень. Чому пані Айзерман не вистачило запитань про незадоволеного селянина? Такий собі Ганс із першого питання мав чорну корову і бу-

ро-коричневу в плямки. Він, очевидно, не міг спокійно спати, поки не отримає з двох видів третій — чорну тварину в плямки. Гелена мала допомогти йому вирахувати, наскільки великим є шанс, що на полях селянина Ганса скоро пастиметься новий вид корів. Сюди проситься додаткове колективне запитання: як переконати селянина Ганса задовільнитися тими коровами, що в нього вже є? Чим чорно-бурі корови в плямки кращі? Вони більше пасували до його внутрішнього світу чи клітинок на сорочці?

Та замість цього Гелена мусила розповісти про свою сім'ю.

Її найкраща подруга і разом з тим сусідка по парті Боббі здогадувалася, що творилося у Гелениній голові. Пані Айзерман посадила їх поруч ще в сьомому класі. Вона вважала, що зі жвавої Гелени та розумної, проте особливо замкненої Роберти Альберс вийде чудова команда. Перший тиждень дівчата, примушені до необхідності сидіти разом, уперто одна одну ігнорували. На початку другого тижня Боббі мовчки поділилася багатим вмістом свого ланч-бокса з новою сусідкою по парті. Вона помітила, що Гелена, котра через дефіцит часу приносила щось лише кожного другого дня, заздрісно поглядала на її бутерброд і фрукти. Мама Боббі жила в постійному страху, що її дочка може вмерти з голоду чи раптового авітамінозу. Боббі надзвичайно нервувала така увага з боку мами, а от Гелена таємно заздрила через це своїй однокласниці. Проста записка, котру вона знайшла якоїсь середі поміж бутербродів, приготовлених Генрієттою Альберс, розчулила її до сліз. Нагадування про візит до стоматолога було прикрашене сердечком і доповнене словами любові до до-

нечки. Боббі тоді мовчки простягнула їй пачку серветок. Це і стало початком їхньої дружби.

Боббі крадькома підняла великий палець. Її коротке волосся, супердовга гривка, що недбало звисала на чоло, великі очі, сяюча біла блузка й червона картата спідниця створювали їй образ вундеркінда-відмінниці. А насправді ж вона любила оригінальні жарти й дивні хобі. Боббі подобалися криваві жахи, і вона була, власне, єдиною, хто добровільно зголосився, якщо на те піде, розчленовувати мертвих тварин. Після школи вона мала в планах вивчати щось із природничих наук. Боббі не приховувала свого бажання: залишити нарешті позаду себе школу і своїх однокласників, котрі трималися від неї осторонь.

Геленина відповідь на запитання, як вона пережила контрольну з біології, звелася до одного слова: «Пізніше».

«А які спадкові особливості у твоєї сім'ї?»

У горлі щось стиснулося, і на очі навернулися сльози. Чому всі раптом почали цікавитися її сім'єю? Спочатку Фіона, тепер пані Айзерман. Звідки вона мала знати, що успадкувала від своєї мами та бабусі? Вона навіть не пригадувала, чи мала коли-небудь батьків. А як же інакше? Їй і чотирьох не було, коли вони загинули.

Гучне «кляц» сполохало рій думок у голові Гелени.

Боббі попросила додатковий аркуш. Гелена їй заздрила. Коли тебе звати Боббі, то це невелика штука писати про спадковість у власній сім'ї. Вона так часто нарікала, що худючі ноги в неї завдяки бабусі, непокірне волосся від тата, а невгамовна допитливість від мами. Навіть Хлоя, котра ніколи нічого не знала, старанно щось виписувала. Та й не дивно. Кожен у класі міг відповісти на це питання замість

Хлої, адже її прадід Венделін Веннінгер був, врешті-решт, засновником школи, яку на честь нього й назвали.

— Це ми винайшли WWW, — любила хвалитися Хлоя.

Виробництво Венделіна Веннінгера експортувало по всьому світу креми, шампуні, мила та мийні засоби і до сьогодні залишалося найбільшим роботодавцем міста. Тож, аби відповісти на запитання, Хлої було достатньо сходити у шкільне фойє, де висіла вражаюча олійна картина шкільного засновника. Чи до фонтана Веннінгера, над яким височіла скульптура засновника фірми, наглядаючи за ринковою площею. Велетенська статуя зображала похмурого аптекаря посеред гігантських пробірок, з яких билася вода. А вночі, коли фонтани підсвічувалися кольоровими прожекторами і на його застиглому обличчі танцювали різнобарвні вогники, він ставав схожим на божевільного хіміка, котрий замислив щось зловісне. Результати його нічних експериментів донині продаються в кожному супермаркеті. Гасло «Ще більше Веннінгера», яким виробництво користувалося роками, переслідувало Гелену ще з дитинства. Воно гукало до неї з дощок оголошень, білбордів, з'являлося у газетах, рекламних роликах і вранці у ванній.

Гелена задумано витріщилася на свою однокласницю. Хлоя і слово «менше» були взагалі непеєднуваними, вона скоріше належала до команди «більше, більше, більше». Більше макіяжу, більше одягу, більше друзів.

Пані Айзерман грюкнула здоровенною металевою лінійкою по вчительському столі.

— Ще п'ятнадцять хвилин, — повідомила вона.

Гелена здригнулася. Як п'ятнадцять хвилин? Про що це вона? Дівчина ще й не починала. Щось із нею було не так.

У голові роїлися думки, розлітаючись у різні боки і постійно зжираючи при цьому хвилини. Її внутрішній годинник погано працював. Загадка більше для хору голосів, котрі завзято підхопили цю тему: а де ж внутрішній годинник, власне, розташований? Очима ми бачимо, вухами чуємо, смак відчуваємо язиком, а дотики — шкірою. А як щодо часу? Звідки людина знає, скільки часу минуло, якщо за це не відповідає жоден орган?

— П'ятнадцять хвилин! Це стосується і нашої панни Фрідріх, — в'їдливо сказала пані Айзерман. — Вона знову витріщається в порожнечу.

І тут це сталося. Мегакатастрофа. Йонас допитливо на неї озирнувся. Його карі очі блищали. О боги! Тільки не зараз. Не знову. Не в класі. Прошу, тільки не це.

— Гик, — гучно вихопилося у неї на весь клас.

Йонас був крутим. Хлоя була крутою. Навіть Боббі була крутою на свій, особливий манір. А от Гелена — ні. І вона не вмiла прикидатися. А винний у цьому Йонас і дурнуватий нерв, котрий проходив імпульсом від мозку через грудну клітку і до діафрагми й поводився, наче мімоза¹. Його все подразнювало. Якщо вона квапливо жувала, поспішно ковтала, їла надто гаряче, їла надто холодне, їла і говорила, говорила і їла чи коли Йонас на неї дивився. Щоразу істеричний синапс надсилав сигнал небезпеки до мозку, який передавав далі наказ голосно протестувати. Йонас зухвало їй усміхнувся. Його очі були не зовсім карими, вони мали жовті краплі. Наче блискучий бурштин.

— Гик, — вихопилося в неї ще голосніше.

---

¹ Рослина мімоза сором'язлива називається так через те, що вона складає листя від дотику або під впливом тепла.

Йонас, якому подобався непослух у будь-якому його вияві, вибухнув сміхом. Учителька нависла над партою Гелени, затуливши від неї Йонаса.

— Гелено Фрідріх, негайно припини робити ці дурниці.

Тілом почала ширитися паніка. Прихід пані Айзерман лише погіршив ситуацію. Гелена боялася гикавки. І боялася страху, що вона почнеться. Проте найдужче її лякало те, що шокова реакція ніколи більше не минеться. Вона панічно шукала в голові план дій у критичних ситуаціях. З часом вона збрала багато гарних порад: повільно дихати, швидко дихати, взагалі не дихати, різко ковтнути сім разів поспіль, упродовж двадцяти п'яти секунд тиснути на долоню, позіхати, дати комусь налякати себе, висолопити язика і сильно за нього потягнути. Гелена спробувала скористатися найбільш невинним способом — вона глибоко вдихнула повітря, затримала подих і уявила свою вчительку без волосся на голові. Як правило, всі думають про сімох лисих чоловіків, проте таке комбо ніколи Гелені не допомагало. Її голова стала легкою, все навколо ледь закружляло. Йонас допитливо відхилився назад, аби знову побачити Гелену.

— Гик, — привітала Гелена його доброзичливе обличчя.

Йонас захитався від сміху, та так, що втратив рівновагу, перекинувся зі стільця і з гуркотом приземлився на підлогу. Пані Айзерман розвернулася на підборах, наче якась оскраженіла балерина. Ще до того, як вона дала волю гніву, Йонас підвівся, спокійно підняв стілець і недбало простягнув їй свою роботу.

— Все одно не хочу вже мізкувати про тих дрозоділ, — сказав хлопець. Узявши свій рюкзак і відсалютувавши двома пальцями біля скроні, він невимушено побрів до

виходу. У дверях обернувся до Гелени і по-змовницьки підморгнув. Дівчина попрощалася з ним радісним гиком. І тут почалося. Ззаду ліворуч від Гелени почулися перебільшено голосні звуки гикання. Хлоя, котра любила привертати до себе увагу, скористалася стилем Гелени. Клас вибухнув істеричним реготом. З усіх боків залунали надмірно гучні гикання.

— Геть! — закричала вчителька до Гелени. — Негайно!

Її голос тремтів, як і червоні губи, гніздо на голові, здавалося, ось-ось розпадеться, настільки розгнівано вона трясла головою.

Гелена хотіла запротестувати. Проте, помітивши похмурий погляд пані Айзерман, зрозуміла, що краще тримати язика за зубами. Дівчина пригнічено поклала порожній аркуш на вчительський стіл. Вона все зіпсувала.

Такої гикавки в неї ще не було. Цілу перерву Гелена марно намагалася вгамувати своє тіло.

Голоси в голові наче подуріли. Скільки часу знадобиться пані Айзерман для перевірки робіт? Коли їй чекати повідомлення про повторне навчання на тому ж курсі? Як вона має витримати без гандболу? У цей момент її найзаповітнішою мрією було вміти повертати час назад. І чому він ішов лише в одному напрямку? Скільки речей вдалося б зробити без проблем у зворотний бік: бігати, читати, рахувати, перекидатися, їздити автобусом, одягати футболку, писати ім'я «Анна». Хіба це не чудово було б — володіти магічною силою, яка дозволяла б жити у зворотному напрямку? Навколо неї аж повітря замиготіло, настільки могутнім було бажання.

Боббі виглядала явно стурбованою, вона розчепірила чотири пальці перед обличчям Гелени.

— Скільки? — Вона стурбовано витанцювала навколо Гелени, випалюючи одне за одним запитання. — Голова болить? — поцікавилася вона. — А крутиться? Можеш рухати руками і ногами? Гикавка може вказувати на пухлину, запалення мозку чи інфаркт, — повідомила вона.

Гелена втомлено підняла чотири пальці. На жаль, вона ще досі була у теперішньому часі. І виглядав він похмуро.

— Це не інсульт, — сухо констатувала Боббі. — Інакше необхідно було б викликати швидку.

— Гик, — відповіла Гелена.

Боббі володіла незрівнянним лайфхаком.

— Поцілунки допомагають, — радісно повідомила вона. — Завдяки їм у кровообіг потрапляє купа кисню. Ефект такий же, як під час затримання повітря.

Шкільним подвір'ям прокотився глухий звук від ударів м'яча об землю. Йонас цілковито самовіддано вів його асфальтом. Він легко біг, міняючи руку з правої на ліву, а тоді відштовхнувся від землі. Якусь секунду перебуваючи у повітрі, він зробив чудернацький віраж, жбурнувши м'яч у погнутий знак «Грати м'ячем заборонено».

— Та хто ж захоче цілувати дівчину з гикавкою? — зневірено запитала Гелена. У неї все боліло.

— Та зрозумій же, — мовила Боббі й тут же навела доречний приклад: — Колись жив чоловік, котрий гикав із двадцяти восьми до дев'яноста шести років. Шістдесят вісім років. Він був двічі одруженим і мав десятеро дітей.

— Я не хочу стадо дітей. І двох чоловіків, — відповіла Гелена. — Мені вистачить, якщо буду хоча б менш жалюгідною.

Вона крадькома зиркнула на Йонаса.

— Як можна в такого закохатися? — запитала Боббі. — Він ще з дитсадка хотів стати супергероєм, та так і не вийшло.

Хлої, очевидно, здавалося інакше. Вона грайливо стри-
бала перед Йонасом, аби не дозволити ще раз кинути
м'яч. А тоді обхопила його руками і їхні тіла сплелися
у дружній боротьбі.

— Я не закохана, — захищалася Гелена. — Як мені зна-
ти, чи я закохана, якщо ніколи ще з ним до пуття не гово-
рила?

М'яч покотився з майданчика і зупинився біля ніг Ге-
лени. Йонас підбіг до них. Він підняв м'яч, а тоді нерішуче
застиг. Можливо, Боббі таки мала рацію? Він здавався на
диво знервованим.

— У суботу після гри у нас в їдальні буде вечірка, —
сказав він несподівано зніяковіло. — Якщо хочеш... хоче-
те...

Він замовк.

Ні, тільки б не гикнути. Ні за які гроші світу. Ніколи.
Гелена енергійно стулила губи докупи і витріщилася на
хмари, ніби чекала осяяння з неба. Йонас зневірено пере-
ступав з ноги на ногу.

Боббі відповіла за Гелену.

— Клас, — сказала вона і підняла великий палець. —
Ми будемо.